

Szikra János

a semmit öklöző bogár

március van, mégis
hónak kéne esni
zuhogjon a zsoldár
hóból való zsoldár
a fekete éjig

hát föllázadt a néma szervek
aljas, nyirkos alvilága –
bújt a könyvborítók alá
fűszerek közé a spájzba
árvíz jöttén a Duna
betört a kór a házba

kerengjen a kerengő
merengjen a merengő
fusson a futó
jöjjön a jövő

harákolva és krákolva
betört a kór a torkodba
megtettem mit megtehettem
mondtd Anikónak a Gellértben
mit csak tehettem mindent
vége van Zoli ahogy lett úgy lett

hónak kéne esni
március van, mégis
de az anyaföldről
zuhogjon az éjig

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* (Hitel Könyvműhely, 2012) címmel jelentek meg 2012-ben.

elmém csontjózán, lábamtól
szédült el a zuglói járda
csuklik össze a test, részeg
Gézával vonszolsz a hévhez
vitetnél haza, hiába
a szürkeség néemberéhez
éjfél előtt én nem *megyek haza*

kosárban vittek Bácskából
Balkányba hazulról haza
kicsi Mózes, majdnem lerúgott
a vonatról egy ruszki baka
ó ha anyám nem vigyáz rám –

betört a kór a házba
árvíz jöttén a Duna
betört a Don a Don-kanyar
hadsereg ruszki baka
s lerúgott szépen a peronról
aki a testvérünk voltál

jaj istenem mondanád jaj
istenem Szöllősi Zoltán

kerengő kerengjen
merengő merengjen
fuss futó
jöjj jövő
huss

hanyatt a semmit öklöző bogár
fölöttem a tenger hiába rúgkapál
zuhog a föld
tonnák omlanak rám
velem a világ ma véget ér
a káprázat ajtaját dörögve rámcsapták
valaha örülten vágyott menyasszonyaim
azt álmodtam
többé már soha nem álmodsz velem
átharapom a torkom
lerúgom vérző vesémet
combjukra forró mag
a büntudat fehér szurka csurog

kívül-belül vakon vonagló vonító seb vagyok
csókoljatok fekete csókot hibátlan arcomra
óriáskehelyként szívjon magába a gyönyör
tatar horda a sztyeppén
omlik rámdől rámdübörög a föld
mintha anyám zuhanna rám –
a föld alatt is *hónak kéne esni*
szerelem-kredenc
rázkódva zörög az emberiség összes rozsdás étkezéslete bennem
az örök sóvárgás ezüstkései ezüstvillái ezüstkanalai
ötszáz éve koplaló magyar falu vagyok
a hajnali busszal most hurcolják el belőlem
az utolsó pátkai rabszolgát Afrikából vason
most lökik kés alá ábeli kecskegidámat
fuss futó
huss jövő
kerengjen a kerengő
merengjen a merengő
huss huss huss

szívemben megözvegyült a remény
békét akarok ebben a korhadtt dácásában
farkasokkal és száműzöttekkel áldott
nagy bamba szibériai teleket
vodkával szaunával parázna istenanyával –
Anna Ivanovna
fűtse föl kérem a szamovárt

kezedben fejfáddal

temetésedről álmodtam
mintha a hazámat temették volna
egy Vörösmarty-versben

mintha Magyarország
(amiként valóban történt)
akkor köszönt volna el tőled végleg dudaszóval
zámolyi asszonyok koszorújában
költőkkel tucat miniszterrel államtitkárral
s legalább ötven egykori besúgóval

lemaradtam
legyek utolsó ebben a sorban
kezedben faragott fejfáddal
kihúzott derékkal
fekete ingben ballagtál előttünk
tulajdon búcsúztatódra

álomban ekkor indult a hajsza
egy kifosztott piramis csúcsára tülekedtünk veled
mintha nem lett volna elég egyszer
újra kellene téged is temetni
akár a történelemben eltévedt
félretemetett hülyéket

- új siratóknak új anyaföldre
de ők még meg sem születhettek
Sándor

